

ИНТЕРВЮ С АГАР – ЕДНА СУРОГАТНА МАЙКА

*“Обичайте чужденеца, защото и вие сте били чужденци в Египетската земя.”
(Второзаконие, глава 10, стих 19).*

...ПРОДЪЛЖЕНИЕ...

- Наредиха ти? Кой?

- Господарката.

- Бил е женен?

- Женен. Аз бях подарък за жена му – поглежда ме внимателно да види какъв ефект е предизвикала. Аз мълча объркано. Тя се усмихва и размахва цигарето. – Тя не можеше да има деца. И вече беше стара. Но толкова красива, че до нея се чувствах като малка черна мишка.

- Затова ли господарят ти не я сменяше?

- Сигурно. А и защото беше религиозен.

- Религиозен, но преспа с тебе?

- Няколко пъти. Докато забременея. Но това не му пречеше на религията – замълча и добави замечтано – Красив мъж беше...

- Ти обичаше ли го? – веднага усещам колко глупаво звучи.

- Не съм се сетила да го обичам. От мен се искаше да се подчинявам.

- Той насили ли те?

- Не, за Бога! – изненадата ѝ е примесена с възмущение. – Беше изключително внимателен, обясни ми защо го прави и ме помоли да му сътруднича, защото и за него е трудно. Жена му седеше зад завесата.

- Леле... звучи малко извратено.

- Казах ти... в моето време и на моя континент животът течеше по друг начин.

- И после?

- След всеки сеанс трябваше да изляза веднага и да спя в шатрата на господарката. Тя не ми говореше, но спря да ми дава задачи в домакинството.

- А като забременея?

- Дадох ми собствена шатра и слугиня. Отнасяха се с мен като с царица.

Господарката беше много грижовна, понякога дори лично ми помагаше. Най-щастливият период в живота ми... – пак замълчава и погледът ѝ се отнася.

- А като роди?
- Родих в скута на господарката.
- Как така?
- Тя коленичи пред леглото и зачака детето да излезе. Като се показа, го пое и постави в скута си. Обяви го пред всички за свой син.
- И повече не ти го дадоха?
- Глупости! Живеех си в една шатра с него. Нали трябваше да го кърмя.
- И кога ти го взеха?
- Не са ми го вземали. Изхвърлиха ни заедно.
- Нали е бил уж техен син?
- Не уж. Беше си истински син на господаря.
- Тогава?
- Господарката взе, че забременя.
- Нали била стара?
- Стара, но техният Бог направи чудо. Аз и моят син станахме излишни.

Изгониха ни.

- Как така? Нали е бил първородният?
 - Първородният, ама от робиня. Господарят го обичаше, но тя... Боже, как ни мразеше тази жена! Накрая го накара да ни изгони. В пустинята. Да умрем.
- Прави пауза, чертите ѝ се стягат, озлобление покрива лицето ѝ като паяжина.
- Е, не умряхме. Техният Бог има чувство за хумор. Спаси ни.
- Не знам какво да кажа. Не смея да изключа записа.
- Та така стоях нещата със сурогатното майчинство по моето време. И на моя континент.

Хремав металически глас обявява полета ми, стряскам се и събарям изстиналото кафе. На стола отсреща няма никой.

Мира Василева